

Vagabonden

Vagabonden

ödesdrama av Christian Lanciai (2015)

Personerna:

Ernest
Charles
Pierre
Rodolphe
Marie
Magda
en portier
Onkel Fritz
en bartender
två torpeder
Aldous Huxley

Scenen föreställer Paris (akt I-II) och Ibiza (från akt III) år 1970.

Akt I Scen 1.

Ernest Ta det lugnt, gosse. Det är ingen fara. Du har ingenting att vara rädd för.
Charles Det är inte det.
Ernest Jag vet. Du flyr från det förflutna, men ingen här kommer att snoka i det. Du kan vara helt lugn med oss.
Charles Ändå vet du ingenting om mig.
Ernest Jag behöver ingenting veta. Du är på flykt från något, du är utsatt och behöver hjälp, du är sympatisk och ser bra ut, så det är bara naturligt att någon hjälper dig. Denna någon råkar vara jag, som råkar ha många vänner. Så var inte blyg. Kom med till vår fest. Du hittar säkert fler intressanta personer där, kanske rentav någon som är som du.
Charles Tack, Ernest, det är hyggligt av dig, men jag vill inte bli en belastning för någon.
Ernest Tänk inte på det. Ingen ställer några villkor, och ingen ställer några frågor. Den som behöver hjälp blir hjälpt. Så enkelt är det.
Charles Nå, jag kommer väl med då, men jag kommer att vara väldigt blyg.
Ernest Du kommer över det. Gaska upp dig. Det värsta är över nu, vad det än var.
Charles Tack, Ernest.

Scen 2.

Pierre Han lär ha hittat honom sovande under en bro med bara en enkel ryggsäck med sig.

Rodolphe Vem är han?

Pierre Det spelar ingen roll. Han är hygglig. Han har antagligen råkat ut för någon tragisk kärleksaffär med olyckliga förvecklingar. Det brukar vara så.

Rodolphe Nå, det ska bli intressant att träffa honom. Här finns ju flera vackra väninnor som kommer att tycka han blir spännande.

Pierre Här är de. (*Charles och Ernest kommer in*) Välkomna, Ernest! Och här är din nye mystiske vän! Han ser ju bra ut!

Ernest Jag har snyggat upp honom litet. Han var ganska smutsig när jag hittade honom.

Charles Ernest har varit väldigt hygglig mot mig.

Pierre Han är inte hygglig mot någon som inte förtjänar det. Kom in och träffa de andra!

Ernest Du behöver inte presentera oss. Vi kan mingla själva.

Pierre Det tror jag säkert.

Rodolphe Du måste träffa några av de lokala skönheter, Charles. De flesta studerar vid Akademin.

Charles Jag har alltid haft svårt för kvinnor. Antingen har det blivit ingenting eller för mycket.

Rodolphe Det brukar vara så. Då är du bara normal. Kom! (*leder ut Charles för att träffa några andra*)

Pierre Han ser ju bra ut. Man kan inte tro honom om något fuffens.

Ernest Nej, men ändå vilar det en olycklig skugga över honom.

Pierre Tror du han är på flykt från rättvisan?

Ernest Nej. Jag tror det är något värre.

Pierre Som vad då?

Ernest Det finns all anledning att tro att han rymt från en havererad kärleksaffär.

Pierre Då blir han bara mer romantisk. Risken är att han faller för någon ny flicka här.

Ernest Jag är medveten om risken. Jag borde kanske inte ha tagit med honom hit.

Pierre Varför inte? Han behöver kontakter. Har han varit med om något olyckligt behöver han lära känna nytt folk som han kan prata med. Vad sådana behöver är gemenskap.

Ernest Jag hoppas du har rätt. (*Rodolphe kommer in med Charles*)

Pierre Hur går det, Charles? Trivs du?

Rodolphe Han har gjort succé bland flickorna. Alla är intresserade av honom.

Pierre Det är inte så konstigt.

Ernest Är allt bra, Charles?

Charles Jodå.

Rodolphe Säg som det är. Du har genast gjort social succé.

Charles Det vågar jag nog inte uttala mig om. Men där finns några flickor som intresserar mig.

Rodolphe Ta för dig bara. Du är för artig för att inte vara en trovärdig gentleman.

Pierre Har han fallit för någon särskild?

Rodolphe Han har inte fallit ännu, men han är på glid.

Pierre Mot vem? Mot någon särskild?

Rodolphe (*viskar i örat på Pierre*)

Pierre Det skulle bara fattas annat. Jag visste inte ens att hon var här.

Rodolphe Bör han varnas?

Pierre Det tror jag inte. Han har ingenting att vara rädd för, och hon ännu mindre.

Ernest Vem gäller det?

Pierre Charles har visat intresse för Marie.

Ernest Är hon här?

Pierre Jag är lika förvånad som du.

Ernest Vad gör hon här?

Pierre Precis som Charles tycks hon mer eller mindre ha kommit hit mot sin vilja på enträgen inbjudan av någon bekant.

Ernest Är det för sent att varna honom?

Pierre För vad?

Ernest Du känner henne inte. (*ser sig om efter Charles, som är borta*)

Pierre Jag är rädd att du kommer för sent, om du vill rädda honom.

Ernest Han behöver knappast räddas men åtminstone varnas.

Pierre Om han redan varit med om en del tar han nog inga risker.

Ernest Jag hoppas du har rätt, men vi vet ju inte vad han har i bagaget.

Rodolphe Här är han. Vad tycker du om Marie, Charles?

Charles Jag tycker om henne.

Ernest Hon är ingenting för dig, Charles.

Charles Varför säger du det?

Ernest Hon är inte att lita på.

Charles Varför det?

Pierre Bry dig inte om det. Ernest målar bara fan på väggen för att där inte finns någon. Det är bara att gå på, Charles.

Charles Vad vill du varna mig för, Ernest?

Ernest Ingenting. Känn dig fri. Det är därför du är här.

Marie (*kommer in*) Är Charles här?

Rodolphe Vi har just varnat honom för dig, Marie.

Marie Är jag något att varnas för?

Pierre Det är kanske snarare du som borde varnas för Charles. Vi vet ingenting om honom.

Marie Därför är han så intressant.

Charles Jag ville egentligen inte komma med hit, men så träffade jag Marie här, en annan lika blyg och bortkommen person som jag.

Pierre Ni har säkert mycket gemensamt.

Ernest Jag tänkte åka hem nu, Charles. Kommer du med?

Charles (till Marie) Får jag hälsa på dig?

Marie När som helst. Pierre har adressen.

Ernest Hur kom du hit, Marie? Jag trodde aldrig jag skulle få se dig här, där så många känner dig.

Marie Jag ville inte, men jag kom för en god väns skull, som insisterade.

Charles Jag kom hit av samma anledning.

Ernest Kom nu, Charles. Det är bäst vi inte blir här hela natten.

Pierre Välkomna tillbaka.

Rodolphe Ciao! (Ernest och Charles går. Marie försvinner diskret.)

Charles (ensam utanför med Ernest) Vad var det, Ernest? Är det något fel på henne?

Ernest Du känner henne inte.

Charles Är hon farlig?

Ernest Hon är inte härifrån. Hon har lik i lasten.

Charles Förklara dig.

Ernest Det bjuder mig emot att behöva säga ofördelaktiga saker om en dam, men hon kom hit precis som du på flykt från både det ena och det andra.

Charles Då har vi kanske mera gemensamt än vi anar.

Ernest Nåväl, du kan säkert klara dig själv. Du får väl själv ta reda på vad hon går för, om du vill fördjupa bekantskapen, men jag har varnat dig.

Charles För vad?

Ernest (förvirrad, vet inte vad han ska säga. Till slut:) Jag vet inte själv, men något är det. (går ut med honom)

Pierre (tillbaka vid festen) Har du förfört honom?

Marie Nej, men han har förfört mig.

Rodolphe Är du kär i honom?

Marie Inte alls, men han är kär i mig.

Pierre Var försiktig med honom, Marie. Det är en hygglig kille, och han har gått igenom en del.

Marie Därför är han så spännande.

Rodolphe Jag tror säkert Marie och Charles kan få en hel del ut av varandra.

Pierre Vem kan hindra dem? De är kanske tvillingsjälur.

Marie Vi kan alltid lära känna varandra utan risk.

Rodolphe Precis, Marie.

Pierre Han behöver nya vänner och gott sällskap.

Marie Det är kanske då just en sådan som mig som han behöver.

Pierre Det är risken, varför vi ber dig att fara varligt fram med honom.

Marie Naturligtvis. Jag tar inga risker längre. (Festen fortsätter.)

Scen 3.

Charles Vad vill du varna mig för med Marie, Ernest?
Ernest Hon är inte att leka med.
Charles Jag har inte för avsikt att leka med henne.
Ernest Vad har du för avsikter med henne?
Charles Inga alls, utom att lära känna henne.
Ernest Är du så naiv, att du tror att man någonsin kan lära känna en kvinna?
Charles Varför inte?
Ernest Du har väl försökt förut?
Charles Det är mera spännande för varje gång.
Ernest Du är inte rädd för att riskera livet.
Charles Livet kan kvitta, men själen vill jag gärna rädda.
Ernest Har du en själ?
Charles Som jag varit nära att förlora. Därför begav jag mig på flykt.
Ernest Jag ska berätta vad jag vet om Marie. Hon är engelska men talar lika bra franska som engelska, då hon pendlat mellan länderna i många år. Hon är något av en äventyrerska med djupa försänkningar även i New York, där hon också har ärenden ibland. Hon tillbringar perioder i England, här och på Ibiza, där hon också har försänkningar, men alla hennes skumma kontakter ger anledning till oro. Ingen är rumsren, alla har de något fuffens för sig, och alla har de något att dölja.
Charles Men hon är mycket vacker och dessutom charmig och god. Du tror inte att hennes behag kan ha gett anledning till alla dessa fördomar mot henne?
Ernest Ingen har någonsin lärt känna henne.
Charles Ändå vet du så mycket om henne.
Ernest Det enda jag egentligen vet säkert om henne är att alla som försökt lära känna henne har misslyckats.
Charles Hur?
Ernest De har förlorat henne.
Charles Du gör henne bara mer och mer mystisk. En sådan flicka måste jag ju bara lära känna och det ingående.
Ernest Skyll dig själv. Jag kan inte hindra dig, men jag har varnat dig.
Charles Utan att kunna precisera vad det är du varnar mig för.
Ernest Jag tvår mina händer. En nattfösare? En absint?
Charles Gärna. (*De slår sig ner för en nattfösare.*)

Akt II scen 1.

Marie Jag är glad att du kom.
Charles Ernest varnade mig för dig.
Marie Det gjorde han rätt i.
Charles Vad är det för farligt med dig?

Marie Allt.

Charles Jag tror vi har väldigt mycket gemensamt.

Marie Du är själv något av en mystisk man. Du har ett skumt förflutet, som om du dolde något brott.

Charles Det är värre än så.

Marie Då blir du bara ännu intressantare.

Charles Hur vore det om vi skulle lära känna varandra?

Marie Inte mig emot. Jag tycker om dig.

Charles Det är ömsesidigt. Men då måste jag få veta mer om dig. Dina förlutna kavaljerer, till exempel. Hur många är de?

Marie Det är inte relevant. Ingen av dem hänger kvar eller utgör något hot. Den senaste var svår att bli av med.

Charles Ville han inte släppa dig?

Marie Han var alldeles för svartsjuk. Han inbillade sig att jag hela tiden bedrog honom, medan det var det sista jag gjorde. Han var ganska vriden. Han hade fått sjuka idéer.

Charles Hur länge var ni samman?

Marie Ett drygt år, men det var omöjligt från början. Det såg jag genast, men jag hade inte hjärta att bara avskräcka honom.

Charles Vad var det för fel på honom?

Marie Han var satanist. Jo, det finns faktiskt sådana, och de är värre än några frälsta kristna, för de är ännu mera frälsta. Han ville alltid att jag skulle initieras, och att vi skulle göra ritualer tillsammans, men jag var aldrig intresserad.

Charles Det hedrar dig. Så hur blev du av med honom?

Marie Jag stack ifrån honom, och sedermera har jag fått veta att han gett upp mig. Han ville egentligen bara ha sex, men det var jag inte särskilt intresserad av. Han kanske uppfattade mig som hopplöst frigid till slut.

Charles Var det skönt att bli av med honom?

Marie Om! Det var en stor befrielse när det äntligen stod klart att han skulle lämna mig i fred för gott. Jag har alltid sökt efter något högre än bara den sexuella kärleken, men det har varit min konstanta besvikelse, att alla män jag råkat ut för egentligen bara eftersträvat att få tillfredsställa sig sexuellt på en så adekvat kvinnokropp som möjligt. Det är väldigt krasst, och jag hatar krasshet. Den är alltid så ful och leder alltid till brutala upplösningar.

Charles Jag letar också efter något högre än den jordiska kärleken.

Marie Där ser du. Vi har mycket gemensamt.

Charles Jag skulle aldrig kunna göra dig illa. Du är för vacker för att kunna skadas.

Marie Du är mycket rar. Men vad har du för mörka moln på din himmel? Har de blåst över, eller är de kvar?

Charles Jag hoppas de har blåst över. Det var en mycket olycklig kärleksaffär. Ju mindre sagt om den, desto bättre.

Marie Då ska vi inte tortera dig med den.

Charles Till slut var jag bara tvungen att lämna allt. Ingen i min släkt vet vart jag har tagit vägen. Det var nästan som en panisk flykt bort från mig själv, men jag hade inget val. Jag måste bort från min egen lastbarhet.

Marie Det låter spännande.

Charles Det var snarare traumatiskt.

Marie Vad du behöver är någon som tar hand om dig och skämmer bort dig. Du har lidit och behöver komma bort från lidandet.

Charles Du läser mig som en öppen bok.

Marie Tycker du om vinet?

Charles Jovars, men jag har egentligen aldrig varit särskilt förtjust i alkohol.

Marie Föredrar du andra grejer?

Charles Som vad då?

Marie Jag har grönt gräs, om du vill ha.

Charles Brukar du tända på själv?

Marie Fanns det någon som inte var påtänd på festen igår?

Charles Ingen var påverkad så det störde eller så det märktes, men när du säger det så kände jag nog här och var en del dofter.

Marie Alla var påtända utom du.

Charles Även Ernest och Rodolphe?

Marie Inte så mycket, men i våra kretsar är det nästan ingen som inte tänder en pipa ibland, men mest delar vi cigaretter.

Charles Om du visar mig hur man gör vill jag gärna pröva på det.

Marie Drick ur ditt glas först, så går vi till övningarna sedan.

Charles Det känns som att börja gå i skolan.

Marie Det är en hel utbildning, men man börjar med det enklaste. Sedan när man väl kommit i gång är det precis som med det tyska språket, att det bara blir lättare hela tiden.

Charles Jag har tydligen funnit min rätta lärare.

Marie Sedan när du blivit tillräckligt avslappnad och känner dig tillräckligt trygg hos mig kan du berätta resten av dina trauman.

Charles Om du berättar dina.

Marie Självfallet, men jag har inga.

Charles Vad har du då i stället?

Marie Nästan bara motsatsen, njutningar och nöjen.

Charles Du måste vara en lycklig människa.

Marie Jag har bara börjat, men har man en gång börjat bli lycklig vill man bara ha mer hela tiden. Det goda blir man aldrig mätt på, utan det kräver ständigt att det överträffas.

Charles Du öppnar för mig en ny värld.

Marie Jag delar gärna min lycka med dig.

Charles Du är generös.

Marie Kom med mig till Ibiza. Där har jag mina bästa vänner, och där kan vi leva det ljuvaste livet.

Charles Gärna.

Marie Då skrider vi till verket. Så här gör du. (*tar fram en marijuanacigarett*) Det är som en helt vanlig cigarett, men effekterna är helt annorlunda. Ta det försiktigt i början. Många tål det inte första gången, men de vänjer sig alltid.

Charles Visa mig vägen, och låt mig följa den.

(*De drar sig avsides och inleder ceremonin.*)

Scen 2.

Ernest Han är inte klok. Han vet inte vad han ger sig in på.

Rodolphe Låt honom lära sig det då den hårda vägen.

Ernest Ändå har jag varnat honom.

Rodolphe Det har kanske bara gjort frestelsen mera oemotståndlig. Det brukar vara så. (*En dörr går.*)

Ernest Här kommer han nu. Jag hoppas man kan tala med honom. (*Charles kommer in.*)

Rodolphe Välkommen, Charles. Vad har du lärt dig i skolan idag?

Ernest Du är inte klok, Charles.

Charles Varför är jag inte det?

Ernest Ändå har jag varnat dig för henne.

Charles Jag har inte märkt något farligt med henne. Tvärtom.

Ernest Hon är en mansförbrukare! Hon utnyttjar dem tills de går under, och då lämnar hon dem för en annan. Hon är ökänd för detta.

Charles Det verkar snarare de som varit henne till besvär.

Ernest Har hon berättat om dem?

Charles Bara om den senaste, en tokig satanist.

Ernest Hon har lättat på locket och låtit dig se en skymt av hennes bottenlösa avgrund.

Charles Nu överdriver du nog. (*till Rodolphe*) Är det sant som han säger?

Rodolphe Jag känner henne inte. Jag vet ingenting. För mig har hon alltid verkat tämligen oskyldig, men kanske något sårbar då hon är så charmig och attraktiv.

Charles Där hör du, Ernest. Hon är ingenting att vara rädd för.

Ernest Jag har varnat dig.

Charles Utan att precisera för vad.

Ernest I värsta fall får du se. I bästa fall kommer du billigt undan.

Charles Jag har ingenting att förlora.

Ernest Därför är du så attraktiv. Du är ett fritt villebråd utan band till någon eller något. Därför kan du utnyttjas och begagnas.

Charles Det verkar nästan som om du var svartsjuk.

Ernest Jag känner ansvar för dig, då du bor hos mig.

Charles Om du vill kan jag flytta till henne.

Ernest Har hon bett dig?

Charles Vi ska ändå småningom resa bort tillsammans.

Ernest Vart då?

Charles Till Ibiza.

Ernest (*nästan chockerad*) Har det redan gått så långt...

Charles Du låter som om du visste vad det handlade om.

Ernest Hon har vänner där, men de är inte att rekommendera.

Charles Vad då för vänner? Du verkar alarmerad.

Ernest Sådana vänner man talar tyst om, då man vet för litet om dem, då det är farligt att veta för mycket om dem.

Charles Kriminella?

Ernest Man vet inte.

Charles Det är en underbar ö. Jag har inte råd att inte ge henne den chansen.

Ernest Det är *ditt* öde.

Charles Du kan säkert komma med.

Ernest Senare i så fall.

Charles (*tar honom i armen*) Det är mitt livs chans till någon lycka, Ernest.

Ernest Jag hoppas det.

Charles Vad menar du?

Ernest Jag hoppas det inte blir din olycka.

Charles Hur skulle det kunna bli det? För resten spelar det ingen roll. Jag har ingenting att förlora. Jag har allt att vinna, men om jag förlorar allt har jag inte förlorat något.

Ernest Jag kommer efter, om du vill det.

Charles Så ska det låta! Jag kommer att vänta på dig. Jag kommer att se fram emot att få dela vår lycka med dig.

Ernest Det ska bli intressant att se vad det blir för lycka.

Charles Vad den än blir av för slag, så blir den bättre än all min olycka hittills.

Ernest Som du aldrig velat tala om.

Charles Var glad för det.

Ernest Vart går du nu?

Charles Tillbaka till Marie. Jag kom bara hit för att hämta några saker.

Ernest Blir du där över natten?

Charles Som vanligt. Sköt er själva. Ni slipper mig.

Rodolphe Roa dig, Charles, så länge du kan.

Charles Det är väl det livet är till för. (*går*)

Ernest Vad tror du?

Rodolphe Jag tror ingenting. Vad tror du själv?

Ernest Antingen lyckas han, eller blir det katastrof.

Rodolphe Då kan vi bara hoppas att han ska lyckas. (*höjer sitt vinglas mot honom i en skål. Ernest tar ett annat glas, och de skålar.*)

Ernest All lycka i världen åt vår vilsne vagabond.

Rodolphe Må han finna sin lycka.

Scen 3.

Magda Du tänker väl inte låta honom komma?
Marie Varför inte?
Magda Han är ju som en oskuld.
Marie Han är redan beroende av mig. Jag kan inte bara lämna honom.
Magda Tror du inte det vore bäst för honom?
Marie Tror du jag vill honom illa?
Magda Nej, men han vet ju ingenting om dig.
Marie Jag lovar att ta hand om honom så gott jag kan.
Magda Vad betyder det?
Marie Vad tror du om mig egentligen?
Magda Jag tror ingenting, men jag vet.
Marie Tror du jag kan släppa kärleken, när den en gång börjat blomma?
Magda Så du ämnar inte skona honom?
Marie Magda, jag vet ännu mindre om honom än vad han vet om mig. Även han har mörka hemligheter, som gör honom intressant, och därför vill jag lära känna honom. Att han vill komma med mig till Ibiza är vår stora chans. Tror du jag kan släppa den?
Magda Nej, det är väl det sista du kan göra. *(En dörr går.)*
Marie Så lämna oss i fred. Nu kommer han.
Magda Får jag träffa honom?
Marie Naturligtvis får du träffa honom. *(Charles kommer in, omfamnar genast Marie.)*
Charles Min älskade! *(kysser henne. Upptäcker plötsligt Magda.)* Vem är detta? En väninna?
Marie En gammal god vän. Hon vill varna dig för mig.
Charles Det är snarare du som behöver varnas för mig.
Marie (till Magda) Där ser du.
Magda Res inte till Ibiza, Charles, för ditt eget bästa.
Charles Alla dessa varningar gör projektet bara mera lockande. Min bäste vän Ernest har också varnat mig, men ingen vill tala om vad de vill varna mig för. Kan du göra det?
Magda Du vet inte vad som väntar dig.
Charles Jo, det vet jag, och det ska jag tala om för dig. Vad som väntar mig är den stora kärleken, och min första stora möjlighet till ordentlig kärlek och lycka. Vill du stoppa mig från det?
Magda Jag vet att det inte går, men jag hoppas du kommer levande tillbaka.
Charles Alla dessa varningar är då sannerligen bestickande. Vilken dödlig fara är det då som lurar på mig och väntar på att få dra mig i fördärvet?
Magda Jag hoppas du slipper få se det.
Marie Magda är en smula vidskeplig.
Charles Det verkar så.

Magda Jag vill er bara väl.
Charles Så låt oss resa då och söka vår lycka.
Marie Nej, stanna här, Charles. Magda vet vad hon varnar dig för.
Charles Du också??? Varför kan hon då inte tala om det?
Marie Det är bäst att jag reser ensam.
Magda Hon vill skydda dig, Charles.
Charles Mot vem???
Magda Mot sig själv.
Marie Det är bäst att jag reser ensam, Charles. Kom efter om du vill, men inte förrän efter två veckor.
Charles Men varför i all fridens namn?
Marie Om du vill dela mitt liv måste du fatta det beslutet helt själv utan min påverkan. Är det bra, Magda? Är det rimligt? Ger jag honom en chans att klara sig ifrån mig?
Magda Du vill eliminera alla möjligheter till egna skuld känslor.
Marie Är det fel?
Charles Jag förstår inte vad ni pratar om.
Magda Nej, det är inte fel. Det är ditt sätt att gardera dig mot alla faror, men det kommer bara att locka Charles till att uppsöka dem desto ivrigare.
Marie Det är hans sak i så fall. (*till Charles*) Nå, Charles, nu har vi båda varnat dig. Om du vill dela mitt liv är det helt på ditt eget ansvar. Är det bra så?
Charles Det är som Magda säger. Dina gåtfulla varningar bara eggjar mig. Jag vill aldrig mera förlora dig, Marie. Ja, jag vill dela mitt liv med dig och med ingen annan.
Marie Då ställer jag som villkor att du väntar två veckor efter min avresa. Går du med på det?
Charles Om det är ditt villkor.
Marie Under tiden kan du fortsätta lyssna på Ernests varningar och andras, och även Magdas här, och är du klok kommer du inte efter mig till Ibiza.
Charles Kärleken är aldrig klok, och jag är kärlek. Hur hittar jag dig efter två veckor på Ibiza?
Marie Jag bor på ett hotell Bavaria. Fråga efter onkel Fritz. Han känner mig.
Charles Det låter enkelt. Ibiza är väl inte så stort.
Marie Mycket mindre än Mallorca.
Magda Du är i goda händer här i Paris, Charles, hos mig och Ernest och dina andra vänner. På Ibiza är du utlämnad och utan skyddsnet.
Charles Kärleken behöver inget skyddsnet.
Marie Vad sägs om litet spaghetti? Jag är hungrig.
Magda Vad sägs, Charles?
Charles Gärna det. Jag tror vi är hungriga alla tre.

Akt III Scen 1. Ibiza, ett hotell i typisk medelhavsstil.

Charles (kommer in) Jag söker en viss onkel Fritz.

portieren Vad vill ni honom?

Charles Han är min kontaktadress här. En väninna till mig bor hos honom.

portieren Hur var namnet? (*öppnar sin liggare*)

Charles Marie.

portieren (tittar frågande på honom) Vad mer?

Charles Davidson.

portieren (tittar i liggaren) Det är riktigt. Hon bor här på hotellet. Men hon har inte varit här på några dagar.

Charles Var kan jag få tag i henne?

portieren Fråga inte mig. Ni är visst ny här. Det händer nästan regelbundet att folk försvinner.

Charles Men de kommer väl tillbaka igen?

portieren Jo, men man vet aldrig när.

Charles Men vem kan jag då vända mig till? Hon är den enda jag känner här.

portieren Ni kan ju vända er till onkel Fritz. Han står där i baren.

Charles Den länge vithårige?

portieren Precis. Ni kan inte ta fel. Han känner er Marie.

Charles (går till baren) Onkel Fritz?

Fritz Den samme. Vad kan jag göra för er?

Charles Jag söker min väninna Marie från Paris.

Fritz Hon har inte varit här på några dagar.

Charles Ja, jag hörde just det. Var kan jag finna henne? Hon är den enda jag känner här.

Fritz Hur känner ni henne?

Charles Hon tog hand om mig i Paris.

Fritz Hur då?

Charles Vi är ett par.

Fritz Jag förstår. Väntar hon er, eller har hon flytt från er?

Charles Hon väntar mig.

Fritz Hon har aldrig nämnt er för mig.

Charles Men hon har nämnt *er* för mig.

Fritz Jag förstår det. Men var min gäst. Får jag bjuda på en välkomstdrink? Ni tycks behöva någon sorts introduktionskurs här som nykomling.

Charles Ni har rätt. Jag vet ingenting.

Fritz (ger ett tecken till bartendern, som genast serverar något starkt) Vilken tur då att jag var här. Annars hade ni varit helt bortkommen. Hur var namnet?

Charles Charles.

Fritz Vad mer?

Charles Wartburg.

Fritz Jaså? Är ni tysk? Eller blandras?

Charles Från gränstrakterna. Jag är fransk på modernet men uppväxt i Stuttgart.

Fritz Då passar det väl med hotell Bavaria för er?

Charles Jag hoppas det.

Fritz Vad har ni tänkt göra här? *(lyfter sitt glas, indikerar att han bör göra detsamma och skåla)*

Charles Ingenting särskilt.

Fritz Bara älska?

Charles Ungefär.

Fritz Ni är inte ensam. De flesta kommer hit bara därför.

Charles Och det lever ni på?

Fritz Inte enbart. Men om ni behöver inkomster någon gång kan jag alltid ordna lite extraknäck för er.

Charles Jag tackar.

Fritz Nej, har man sett! *(har fått syn på någon, som plötsligt kommer in: det är Marie.)*

Charles *(vänder sig om och ser henne)* Marie! *(rusar genast fram och omfamnar henne)*

Marie Du borde inte ha kommit.

Charles Men nu är jag här.

Marie Ja, jag märker det.

Fritz Du har varit borta i flera dagar, Marie.

Marie Får man inte vara det ibland?

Fritz Jovisst, bara man kommer tillbaka.

Marie *(till Charles)* Hade jag vetat att du var här hade jag inte kommit.

Charles Varför?

Marie För att skona dig. Det hade kanske varit bättre om du inte funnit mig här och fått anledning att fara tillbaka med oförrättat ärende.

Fritz En drink?

Marie Det är lika bra. *(tar emot en laddad drink, dricker genast djupt)*

Charles Mår du bra?

Marie Så bra jag kan må.

Charles Du verkar melankolisk.

Marie Jag är alltid melankolisk.

Fritz Det är hennes temperament. Det är inget ont i det.

Marie Fritz, jag är glad om du lämnar oss ensamma.

Fritz För all del. *(drar sig genast tillbaka)*

Charles Hur känner du denne onkel Fritz?

Marie Han och pappa var goda vänner.

Charles Vem var din pappa?

Marie Det tar vi sedan. Nu måste du få ett rum, så du har någonstans att bo. Vill du bo här på hotellet?

Charles Varför inte? Jag har råd. Jag tog med mig alla mina besparingar.

Marie Annars kan vi få ett billigt litet hus på andra sidan ön, där ingen kan störa oss.

Charles Det tar vi sedan. Nu ska vi fira.

Marie Vad då?

Charles Att jag återfunnit dig.
 Marie Det är ingenting att fira.
 Charles Är du inte glad åt att se mig?
 Marie Jo.
 Charles Har du inte längtat efter mig, som jag längtat efter dig?
 Marie Nej.
 Charles Har du en annan?
 Marie Nej.
 Charles Då så. Då kan väl ingenting bli bättre.
 Marie Nej, Charles, det kan det faktiskt inte. (*omfamnar honom rart*) Kom nu, ska jag ge åt dig ett rum. Där kan vi sedan fira hela natten.
 Charles Nu börjar det låta något. Nu börjar jag känna igen dig.
 Marie Men jag varnar dig. Det kommer att ta tid att bli hemtam här. Bered dig på att bli här länge.
 Charles Jag vill ingenting hellre.
 Marie Kom då. (*tar honom i handen och vill leda ut honom. Han avslutar först sin drink under någon stress.*) Visa mig vägen. Jag följer dig vart som helst.
 Marie Det blir en senare fråga. (*De går ut.*)
 Fritz (*kommer fram till bartendern*) Vad tror du om honom?
 bartendern Han blir bra.
 Fritz Är han inte lite väl grön?
 bartendern Han kan lära sig.
 Fritz Han har en utmärkt lärarinna.
 bartendern Just det. Han kan inte undvika att lära sig. (*slår upp en ny drink åt Fritz, som slappnar av vid baren och dricker.*)

Scen 2. Hotellrummet.

Marie och Charles delar på en pipa.

Charles Ernest lovade komma efter mig och hämta mig tillbaka.
 Marie När?
 Charles Nån gång.
 Marie Det kan betyda aldrig.
 Charles Det tror jag inte.
 Marie Han är välkommen.
 Charles Vad gjorde egentligen din far under kriget?
 Marie Som alla andra. Slogs för sitt land.
 Charles Men han var väl amerikan. Hur kände han då onkel Fritz?
 Marie Jag tror att det var så att onkel Fritz togs som krigsfånge men under min fars kommando. De blev goda vänner och höll kontakten sedan onkel Fritz blivit fri.
 Charles Och vad gör onkel Fritz?
 Marie Driver sitt hotell här och diverse barer och nattklubbar.
 Charles Det tycks han leva högt på.

Marie Han är etablerad. Men du har väl också ett skumt förflutet. Vad är det du döljer?

Charles Ingenting roligt.

Marie Om man har något att dölja är det aldrig roligt.

Charles Jag hade en olycklig kärleksaffär.

Marie Vem har inte haft det? Var det då hela världen?

Charles Den slutade olyckligt.

Marie Det brukar olyckliga kärleksaffärer göra. Lever hon ännu?

Charles Ja, hon lever ännu.

Marie Är ni goda vänner? Har ni kontakt?

Charles Nej, vi är inte goda vänner. Vi har ingen kontakt.

Marie Var det din enda?

Charles Ja, det var min enda.

Marie Är det bara henne du flyr från?

Charles Och min och hennes olycka.

Marie Det måste ha hänt något alldeles förfärligt.

Charles Det gjorde det också. Men låt oss prata om något roligare. Det är fina grejor, det här. Mycket bättre än det vi rökte i Paris.

Marie Jag har kontakter.

Charles Onkel Fritz?

Marie Han har kontakter.

Charles Lever din far?

Marie Nej, han är borta.

Charles Din mor?

Marie Vi har ingen kontakt. Hur var det med dina föräldrar?

Charles De vet inte var jag är. Det är bäst så.

Marie Var de inblandade i din kärleksolycka?

Charles Inte alls. De hade ingenting med saken att göra. Men jag tycker inte om att vi lever här på nåder i ett lyxigt hotellrum.

Marie Det är hotellets enklaste och billigaste.

Charles För mig är det lyxigt. Jag känner mig övervakad här av onkel Fritz och hans kontakter. Kan vi inte finna oss det där huset på andra sidan ön?

Marie Gärna.

Charles Kan vi bege oss dit i morgon?

Marie När som helst. Jag ska underrätta onkel Fritz.

Charles Måste han underrättas?

Marie Nej, vi kan bara försvinna. Han är van vid att jag gör det.

Charles Har du känt honom länge?

Marie När jag första gången reste till Ibiza rekommenderade pappa honom åt mig. Sedan dess har jag haft tillgång till honom.

Charles Vad lever du på egentligen?

Marie Inga problem. Pappa var rik. Där finns alltid pengar kvar.

Charles Jag saknar inte heller pengar, tills vidare.

Marie Allt ordnar sig. En pipa till?
Charles När vi ändå håller på.
Marie Fördelen med marijuana och annat framför alkohol är, att knark kan vara effektivare. Man får mera för mindre doser. För att bli full måste man alltid dricka så mycket, och man blir nödig. Det besväret slipper man med hasch.
Charles Jag visste ingenting när jag kom till Paris. Du har gett mig en hel utbildning.
Marie Det är bara början. (*Hon tänker på en ny pipa. De röker, och de njuter.*)

Scen 3. Hotellet.

Fritz (kommer rasande in) Har flickan Marie varit här?
bartendern Ja.
Fritz Vet du vart hon tog vägen?
bartendern Ingen aning.
Fritz Som vanligt.
bartendern Är något på tok?
Fritz Allt är på tok.
bartendern Har hon äntligen försvunnit för gott?
Fritz Det verkar så.
bartendern Vad har hon gjort?
Fritz Bestulit mig på hela lagret.
bartendern Den senaste leveransen?
Fritz Allt är borta.
bartendern Hon är säkert kvar på ön.
Fritz Förvisso, men det kommer att ta minst en vecka att hitta henne. Det är inte förlusten som är så katastrofal. Jag är bara så förbannad över att bli saboterad. Många kunder väntade på sina beställningar. Nu blir de också förbannade.
bartendern De blir lätta att hitta.
Fritz Vad menar du med 'de'?
bartendern Hon och pojken. Han är ju bara barnet. Han kan och vet ingenting. Han måste väcka uppmärksamhet var han än rör sig. Han är ju ny. Ingen känner igen honom.
Fritz Det kan ändå ta veckor. Ön är stor och vild. De kan ha försvunnit ut till vilken liten undanskymd klippudde som helst. Det finns ju nästan bara svartbyggen och hemliga undanskymda tillflyktshyddor på hela ön, av vilka de flesta inte ens syns. (*kokar*) Och där sitter de nu och knarkar ner sig av hjärtans lust och hänger sig åt sina lustar och bara njuter och frossar, medan jag sitter nersölad med problem. De har skitit *på* mig!
bartendern De är bara ungdomar.
Fritz De har skitit *på* mig ändå! Det är jag som får åtgärda deras skit!
bartendern Förlåt dem deras ungdomliga okynne.
Fritz Det är lätt sagt, men det hindrar inte att jag är förbannad!

bartendern Det är bara att beställa nya omgångar. De hinner kanske fram innan du hittar dem.

Fritz Ge mig en dubbel whisky, så kanske jag lugnar ner mig. Ingenting kan lugna ner mig utom du och whiskyn. (*bartendern håller genast upp en stor åt honom*) Jag trodde jag kunde börja ta det lugnt på gamla dar. Jag trodde mardrömsåren var över, då jag ständigt måste titta bakom ryggen och känna mig på flykt. Jag trodde jag hade mitt på det torra. Dessa leveranser är ett förbannat risktagande varje gång! Jag vet aldrig vem jag kan lita på, men egentligen kan jag inte lita på någon. Varje morgon fruktar jag för något polisbesök eller någon anonym detektiv, som kommit på något och ställer mig inför fakta. Hade jag kunnat leva ett normalt borgerligt och lagstadgat liv hade jag gjort det, men efter kriget var det omöjligt. Ja, det vet *du*, som var med. Vi kom ju hit med samma båt.

bartendern Hela världen var på flykt efter andra världskriget. Vi hade ingen chans att känna oss till rätta någonstans, då det inte fanns en tysk kvar i världen som inte var jagad och skyldig. Vår enda chans var att gömma oss och fly längre bort. Vi hade ingen rätt att försvara oss.

Fritz Ändå ångrar jag ingenting. Waffen SS var något att vara stolt över in i det sista. Vi förlorade egentligen aldrig. De bombade ut oss. Det var bolsjevikernas förintelse av Europa, och stackars England och Amerika lurades till att delta i förintelsen.

bartendern Fanns verkligen förintelselägren?

Fritz Naturligtvis fanns de, men de var inga förintelseläger. När ryssarna kom fram till våra yttersta koncentrationsläger gjorde de om dem till förintelseläger i rent propagandasyfte genom överdrivna dramatiseringar, som lyckades övertyga världen om att vi utrotat sex miljoner judar. Det var Stalins lögner alltsammans, som hans propagandaminister Ehrenburg konstruerade i avsikt att stämpla oss för evigt som världens värsta massmördare. Alla var massmördare i andra världskriget och inte minst ryssarna och framför allt Stalin själv, som kom undan med säkert över 40 miljoner mord på sitt samvete. England, Amerika, Frankrike, alla deltog i det apokalyptiska världsmassmordet på den europeiska civilisationen, som det var Hitlers avsikt att försvara mot bolsjevikerna, med motsatsen som resultat. Europa kan aldrig resa sig mera, och här sitter vi i avkrokar i världen som formellt kriminella flyktingar och vet allt men kan ingenting göra utom gömma oss.

bartendern Marie och hennes pojke kommer i alla fall inte att kunna avslöja oss.

Fritz Nej, det har de varken medel eller orsak till. De är strandsatta precis som vi och kan troligen inte ens hittas av Interpol, om någon skulle forska efter dem.

bartendern Vad tänker du göra?

Fritz (dricker djupt) Ingenting. Jag tänker ta det lugnt. Naturligtvis kommer vi att finna dem. Då ska de få betala. De får behålla vad de har tagit, det är säkert alltsammans förbrukat när vi finner dem, men de ska få betala. Om de inte kan betala värdet får han arbeta av det.

bartendern Du kan behöva några nya kurirer och torpeder.

Fritz (dricker) Alltid kan han fylla någon funktion någonstans. Det blir säkert bra. Jag behöver bara komma över min upprördhet.

bartendern En extra?
Fritz Ja tack, Gustav. Du vet alltid vad jag behöver.
bartendern Det är mitt yrke. (*håller upp åt honom*)

Akt IV Scen 1. Villan.

Charles Du har förfört mig.
Marie Det har jag inte alls.
Charles Vem är det annars?
Marie Du själv.
Charles Försök inte.
Marie Du är ditt eget offer för dina egna illusioner. Du inbillar dig att du älskar mig, men i själva verket är det bara dig själv du är kär i. I din egenkärlek har skapat dig en fix idé som föreställning av mig, och då du älskar denna illusion av mig är det bara dig själv du älskar.
Charles Har du läst psykologi?
Marie Nej, men jag känner männen.
Charles Hur många har du känt?
Marie De spelar ingen roll. De är ändå mindre än din enda, som du aldrig velat berätta om.
Charles Hon hette Gertrud. Hon var jungfru. Alla var efter henne, men hon var motståndskraftig. Jag var kanske den enda hon litade på, då hon såg mig som lika ren som hon själv var. Då begick jag misstaget att våldta henne. Och inte nog med det. Hon blev med barn.
Marie Så du är pappa?
Charles Nej. Hon aborterade barnet. Hon tog livet av det. Ingen av oss kunde ta på oss ansvaret. Hon ville inte ha ett barn som skulle komma oönskat till världen. Det skulle bli fel från början.
Marie Menade hon att det var ditt fel?
Charles Det *var* mitt fel, men jag var så ansvarslös. Jag ville inte befatta mig med problemet. Jag lät henne lösa det själv som hon ville. Jag har inte sett henne sedan dess.
Marie Stackars Gertrud.
Charles Hon var en rar flicka men blev som en ombytt hand efter att jag våldtagit henne. Då blev hon sin egen motsats. Jag kunde inte stå ut med henne längre. Så jag flydde, och så råkade jag ut för dig i stället, hennes motsats, erfaren och kunnig och med hela världen som facit inför dina fötter. Du är så världsvan. Du kan aldrig begå något misstag.
Marie Jag har fallit för dig.
Charles Nej, det är du som har förfört mig. Jag visste ingenting om droger förut. I början var det bara en njutning, vi rökte ju på ganska oskyldigt och var nöjda med att

bli höga, men så visade det sig att du även hade erfarenhet av starkare saker. Varför vill du inte inviga mig i deras mysterier också?

Marie Du är för ung och oerfaren. Jag borde aldrig ha gett dig den där LSD-trippen.

Charles Den öppnade världen för mig. Efter det vill jag bara ha mer.

Marie Det är det som är så farligt.

Charles Varför är det farligt?

Marie Du kan inte kontrollera dig.

Charles Kan du det, när du tar dina omgångar?

Marie Jag skulle aldrig göra det annars.

Charles Hur länge har du hållit på?

Marie Sedan jag blev skrotad första gången i New York. Då behövde jag droga mig. Då blev det amfetamin och sedan andra kanyler.

Charles Vad tog du från Fritz egentligen?

Marie Tillräckligt så att det skulle räcka.

Charles För oss båda eller bara för dig?

Marie För en ansenlig framtid.

Charles Då var det ett helt förråd.

Marie Det kan man kanske säga.

Charles Då kan du bjuda mig.

Marie Du måste ta det försiktigt. Det är lättare att bli beroende än man tror.

Charles Du har ju inte blivit det.

Marie Jag aktar mig. Det måste du också göra. Om vi är sparsamma kan vi klara oss länge.

Charles Tror du inte han blev arg?

Marie Jo.

Charles Tror du inte de hittar oss?

Marie Jo.

Charles Vad tror du det blir för konsekvenser?

Marie Onkel Fritz är liberal. Han kommer att kräva att du arbetar för honom.

Charles Som vad?

Marie Allt möjligt.

Charles I så fall kommer vi undan billigt.

Marie Men vi blir helt beroende av hans nåd.

Charles Du skulle inte ha tagit det.

Marie Jag kunde inte låta bli.

Charles Vem var det som kunde kontrollera sig själv?

Marie Jag är beräknande ibland.

Charles Marie, jag älskar dig. Lär mig mera. Fortsätt utbilda mig. Jag vet för lite om berusningens värld. Jag vet bara att du gör mig lycklig.

Marie Vad är lycka?

Charles Att må bra.

Marie Och om du slutar må bra till följd av drogerna?

Charles Det får vi se då.

Marie Men du måste lyda mig. Ingen droglycka utan disciplin.
Charles Jag ska lyda dig i allt. Jag är din slav. Jag är helt beroende av dig, och det är min lycka.
Marie Låt oss hoppas då att det dröjer länge innan vedergällningen når oss.
Charles De kan aldrig hitta oss här. Det är ju fullständigt otillgängligt.
Marie Men förr eller senare måste vi in till staden.
Charles Den dagen den sorgen. Låt oss uppskjuta det så länge det går.
Marie Och njuta under tiden.
Charles Så länge det går.
Marie Bra, Charles, vi är på denna resan tillsammans.
Charles Den får gärna bära åt helvete, så länge den bara fortsätter.
Marie Då får den bära åt helvete. Alla vägar leder dit i alla fall.
Charles Du tycks veta vad du talar om.
Marie Jag vet vilken verklighet vi har att göra med.
Charles Då litar jag på dig. Låt mig bara få älska dig och berusa mig med vår kärlek med vilka medel som helst.
Marie Vi har allt vad vi behöver. Vad ska vi ta härnäst? En ny pipa?
Charles Det blir bra till att börja med.
(Hon börjar ladda en ny pipa, medan han smeker henne.)

Scen 2. Hotellet.

Ernest (kommer in) Jag söker Charles Wartburg.
portieren Han är inte här.
Ernest Var kan jag finna honom?
portieren Ingen vet.
Ernest Hur så? Han har väl bott här?
portieren Det är flera som söker honom.
Ernest Gömmer han sig, eller är han försvunnen?
portieren Det är kanske båda kombinerade.
Ernest Driver ni med mig?
portieren Inte alls.
Ernest Hans flicka då, Marie nånting, känner ni till henne?
portieren Mycket väl.
Ernest Var kan jag finna henne?
portieren Troligen på samma ställe som herr Wartburg.
Ernest Är de försvunna tillsammans?
portieren De är eftersökta tillsammans.
Ernest Ni mystifierar mig.
portieren Jag försäkrar er, att det är helt utan avsikt.
(Plötsligt kommer två torpeder in med Charles mellan sig.)
Ernest Charles!

Charles Ernest!

Ernest Vad är detta?

Charles Du kommer då i rätta ögonblicket. För första gången på evigheter kommer jag till stan, och genast blir jag haffad, och så är du här.

Ernest Men vad har du gjort?

Charles Fråga gossarna här.

bartendern (*ingriper*) Ta in honom till onkel Fritz. Han är väntad.

torped 1 Är ni en god vän till Charles här?

Ernest Ja, hans enda.

torped 1 Var inte orolig. Vi vill bara prata med honom.

Ernest Vad handlar det om?

torped 2 Pengar.

Fritz (*kommer ut*) Välkommen tillbaka, Charles. Vi har längtat efter dig.

Charles Jag ska betala vad jag är skyldig.

Fritz Du är inte skyldig oss något. Det är Marie.

Charles Jag ska betala för henne också.

Fritz Det var generöst av dig. Det uppskattar hon säkert.

Ernest Men vad har hänt? Behöver du hjälp, Charles?

Fritz Är ni en god vän till honom?

Ernest Jag kom just från Paris.

Fritz Jag förstår. Det är ingen fara på taket, i synnerhet som Charles är villig att gottgöra våra förluster.

Charles Det är en lång historia, Ernest. Vi tar den senare. (*till torpederna*) Får jag gå nu?

Fritz Hur tänker du betala?

Charles Jag kan betala kontant.

Fritz Hur mycket?

Charles Så mycket som ni kräver.

Fritz Det var en hel förmögenhet som gick åt på en sekund. Ni har väl inte konsumerat alltsammans?

Charles Nej, det mesta är kvar.

Fritz Hur mycket?

Charles Vi är tacksamma om vi får behålla något.

Fritz Om ni betalar för det.

Charles Givetvis.

Fritz Hur mycket har du?

Charles Åtminstone tio tusen francs.

Fritz Det räcker ungefär halvvägs. Vad sägs om att arbeta in resten?

Charles Vad vill ni jag ska göra?

Fritz Vi behöver en extra bartender och allt-i-allo.

Charles Inga problem.

Fritz (*till torpederna*) Släpp honom. (*De gör så. Charles andas ut.*)

Charles Ernest, vad jag är glad att se dig! (*omfamnar honom*)

Ernest Du har magrat.

Charles Kärlekslivet har tagit på krafterna.

Ernest Det verkar så. Hur mår Marie?

Charles Alla tiders. Vi bor i ett eget hus på andra sidan ön. Du hade aldrig hittat dit om du försökt själv.

Fritz Jag tror våra unga vänner kan må gott av en drink, Gustav.

bartendern Så gärna. *(slår upp två drinkar)*

Charles Tack. Sätt dig, Ernest, så får vi lugna ner oss.

Ernest Du har mycket att berätta.

Charles Det är inte så mycket, men det värsta är väl över nu.

Ernest Berätta. *(De sätter sig vid ett bord tillsammans.)*

Fritz Låt dem vara. Vi får komma överens med Charles senare. Huvudsaken är att han vill samarbeta. *(Torpederna går.)*

bartendern Han blir väl livegen för livet som de andra.

Fritz Du känner igen mönstret.

Ernest Menar du att du ska betala för Maries dumheter?

Charles Det är tyvärr inte mer än rätt.

Ernest Förklara vad du menar.

Charles Jag visste inte vad hon hade gjort förrän det var för sent.

Ernest Förrän vad var för sent?

Charles Förrän vi redan hade konsumerat en stor del av hennes skörd.

Ernest Vad då för skörd?

Charles *(sneglar försiktigt åt Fritz till, för att se att han inte lyssnar)* Det som hon stal från onkel Fritz.

Ernest Vad stal hon?

Charles Hans droger.

Ernest Vad då för droger?

Charles Hela skafferiet – hasch, amfetamin, LSD och tyngre saker.

Ernest Är det vad Fritz handlar med?

Charles Schh!

Ernest Det är lugnt. Han har gått bort med sin bartender. Vem är denna onkel Fritz egentligen? Vad vet du om honom?

Charles Han var tydligen en god vän till Maries pappa, då de hjälpte varandra under kriget, så att onkel Fritz klarade sig ut ur alla eventuella efterräkningar.

Ernest Efterräkningar?

Charles Han var med i SS.

Ernest En gammal nazist alltså.

Charles Ja, men underlydande. Som så många andra nazister skapade han sig ett nytt liv utanför Tyskland.

Ernest Här på Ibiza där han tjänar på drogtrafiken.

Charles Han har detta hotell, några barer och några nattklubbar också.

Ernest Perfekta omgivningar för en omfattande narkotikahantering.

Charles Ernest, han bara tillfredsställer efterfrågan.

Ernest Du sitter i klistret, Charles. Du har råkat in i knarksvängen och kommer inte loss om man inte rycker loss dig. Du kommer med mig tillbaka till Paris i morgon.

Charles Men jag måste betala mina skulder.

Ernest Maries skulder. Låt henne betala dem själv. Henne efterskänker onkel Fritz säkert gärna. Dig vill han få fast, så att du blir beroende, om du inte redan är det.

Charles Det är en hederssak för mig. Jag tog för mig rejält av hennes grejer.

Ernest Som du inte visste att var stöldgods. Därför är du moraliskt oskyldig och har ingen skuld.

Charles Men jag kan inte bara lämna henne utan vidare. Jag älskar henne.

Ernest Charles, före dig har hon konsumerat flera andra.

Charles Vad menar du?

Ernest Jag vet vad hon går för. Hon snärjer in män hon ser att hon kan utnyttja för att utnyttja dem så länge det går, och när de är konsumerade bara lämnar hon dem, som urkramade trasor.

Charles Men hon har både hjärta och själ. Vi älskar varandra.

Ernest Du är förblindad.

Charles Nej, förälskad. Kom åtminstone med ut och träffa henne. Ge oss en chans.

Ernest Jag kommer med ut till ert hus bara för att se hur ni lever. Men jag kommer inte att ge mig förrän du kommer med mig härifrån.

Charles Jag tror inte att onkel Fritz och Marie släpper mig så lätt.

Ernest Nej, för de har dig på kroken. Jag kanske måste gå till polisen.

Charles Akta dig. Du kan inte sätta dit dem. Du har inga bevis, och de är farliga.

Ernest Bara för dig. Jag är ren. Du är insyltad.

Charles Jag måste själv klara mig ur det här, och enda sättet är att betala skulden.

Ernest För vad? Droger som man kan få gratis?

Charles Marie kom över en hel rikedom.

Ernest Det finns ingen rikedom i droger, om det inte är heroin.

Charles Det var heroin.

Ernest (drar sig baklänges, är nu på sin vakt) Charles, jag kommer inte med dig dit ut. Jag vill inte träffa Marie.

Charles Ge oss en chans!

Ernest Du är fast, för Marie och för heroin.

Charles Inte alls. Vi är försiktiga. Hon är noga med doseringen. Vi tar aldrig för mycket, och vi ser noga till att vi inte blir beroende. Hon kan konsten.

Ernest Så låter det alltid i början. Jag kan kontrollera det. Jag undviker att bli beroende. Men den första dosen kräver en andra, som kräver en tredje, och sedan krävs det bara mer hela tiden. Det är den mest infernaliska och hopplösa av alla fällor. Man kommer inte ur det utom genom avgiftning.

Charles Jag trodde du var min vän.

Ernest Jag är din vän och vill hjälpa dig, men du ser inte själv hur hårt du satt dig själv i fällan.

Charles Låt mig åtminstone betala min skuld, så är jag fri sedan, så kan jag sedan komma med dig tillbaka till Paris.

Ernest Jag ska ge dig den chansen. Men jag vill inte träffa varken Marie eller onkel Fritz fler gånger.

Charles Du gör som du vill. Ska vi dricka upp nu, en gammal vänskaps skål?

Ernest De sista dropparna. Skål, min vän, för att jag åtminstone nådde dig i tid.

(De skålar med varandra.)

Fritz (kommer fram) Ursäkta mig, får jag några ord med dig, Charles, om din vän ursäktar?

Ernest Så gärna. *(reser sig)* Du vet var jag finns, Charles. Jag stannar kvar här på hotellet tills du följer med mig tillbaka till Paris. *(går)*

Fritz Har du bindande uppgifter i Paris?

Ernest Inte så länge jag är kvar här, och jag vill göra rätt för mig.

Fritz Det var just det jag ville tala med dig om. Jag har tänkt ut en lösning som vi båda vinner på. Vad sägs om att arbeta för mig, bara i en månad?

Charles Vad blir mina uppgifter?

Fritz De lättaste tänkbara. Det gäller bara för dig att stå i baren och hjälpa till med ruljangsen under högsäsongen. En bartender är inte tillräckligt. Det kommer att behövas reserver.

Charles En månad?

Fritz Ja, det är allt. Sedan är du fri från mig med alla skulder betalda. Och du får bonus dessutom.

Charles Bonus?

Fritz Så länge du står i baren har du fri tillgång till allt, vad du än vill dricka, vad du än vill röka och vad du än vill inhalera.

Charles Även heroin?

Fritz Naturligtvis.

Charles Det kallar jag ett anbud som ingen kan motstå.

Fritz Det är meningen.

Charles Och sedan är jag fri att fara tillbaka till Paris?

Fritz Om du vill.

Charles Ingen hake?

Fritz Bara den, att du får fri licens att även servera kunderna med vad de än begär.

Charles Vadan denna generositet?

Fritz Charles, du är en gullgosse. Du är ny här. Ingen känner dig och allra minst polisen. Ingen vet var du bor. Du har den idealiska täckmanteln – ingen vet något om dig.

Charles Utom du och Marie.

Fritz I sammanhanget är det ingen. Vad vet din vän om dig?

Charles Han vet mer än ni, men jag litar på honom. Han är diskret så länge han litar på mig.

Fritz Litar han på dig?

Charles Han är här för att hämta hem mig till Paris. Så länge han får göra det litar han på mig.

Fritz Gott. Då är vår rörelse vattentät. Accepterar du mitt anbud?

Charles Har jag något val?
Fritz Du får paradiset serverat för dig på guldfat.
Charles Hur kan jag då refusera det?
Fritz Gott. (*sträcker fram handen. De skakar hand.*) Ta nu hand om din vän, och om Marie. Stannar han här på hotellet, eller bor han hos er?
Charles Han tycks föredra att stanna här.
Fritz Han får göra som han vill. Vi litar på honom. Litar han på oss? Vet han något om oss?
Charles Ingenting som kan skada er.
Fritz Det räcker. Ta en whisky till innan du går. (*reser sig och går.*)
(*till bartendern*) Allt är klart. Han stannar kvar och arbetar för oss. Ge honom en extra och allt vad han vill ha.
bartendern Jag sätter upp honom på listan över oavlönade anställda.
Fritz Det behövs inte. Han blir inte långvarig.

Akt V Scen 1. Hemma.

Marie Jag borde aldrig ha släppt iväg honom. Men han ville så gärna. Han hade ju inte varit härifrån på flera veckor. Bara han inte åker fast. Han är inte lycklig. Han sitter isolerad och inspärrad här, medan världen där ute är farlig för honom. (*ljud*) Men där är han! (*rusar glad upp, och emot honom när han kommer in genom dörren, omfamnar honom innerligt.*) Min älskade!
Charles Jag åkte fast.
Marie (*släpper taget något*) Vad hände?
Charles Ernest har kommit hit från Paris för att hämta mig tillbaka. Samtidigt fick onkel Fritz torpedera tag på mig. Jag tvingades till en överenskommelse. Jag ska arbeta där för hans rörelse en månad under högsäsongen. Sedan har vi betalat vår skuld.
Marie Men det är ju goda nyheter! Vilken lättnad!
Charles Men Ernest vill inte komma hit.
Marie Är det för min skull?
Charles Han propsade på att jag skulle följa med till Paris genast. Jag kunde inte med torpederna över mig. Framför allt kan jag inte lämna dig. (*ser sig om*) Du har väl något kvar? Jag behöver en återställare.
Marie Vad mer? Vad ingick i överenskommelsen?
Charles Jag ska tjänstgöra som extra bartender och leverera allt vad gästerna vill ha. De menar att jag är ett säkert kort eftersom jag är okänd av polisen och bor på okänd adress. Ingen kan upptäcka oss här. Inte ens onkel Fritz kunde finna oss här. Jag måste fara in till stan för att bli kännbar. Var har du grejerna?
Marie Du har blivit alltför beroende, Charles. Jag antar att du gick med på överenskommelsen därför att det även ingick att du skulle få gratis knark.
Charles Det var ett erbjudande som inte gick att refusera.

Marie Det är så de får fast sina langare. Sedan kommer de aldrig ur smeten förrän de dör. Du måste följa med Ernest härifrån, Charles, så snart som möjligt.

Charles Och du då? Jag kan inte överge dig.

Marie Om det är enda sättet att rädda dig själv?

Charles Den enda som kan rädda mig är du. Älskar du mig inte?

Marie Naturligtvis älskar jag dig. Därför vill jag inte att du går under.

Charles Ingen risk så länge jag kan försörja mig. Var har du grejerna?

Marie Vi behövde inte lämna något tillbaka?

Charles Jag betalar för dem med min slavtjänst och mitt liv. Hjälp mig nu med att fixa återställaren.

Marie Charles, jag varnade dig från början för att bli beroende.

Charles Då var jag redan beroende, av dig och av kärleken. Jag släpper dig aldrig.

Marie Du måste släppa knarket.

Charles Det ingår i kärleken.

Marie Du måste släppa det ändå.

Charles Jag släpper aldrig kärleken. Kom. Ge mig min sil, så älskar vi sedan.

Marie Orkar du det, när du är helt väck?

Charles Då tar vi kärleken först. Sedan gör vi det tillsammans.

Marie Charles, du har tappat kontrollen.

Charles Bara för din skull. Kärleken kräver att man släpper allt annat.

Marie Kom då, ska vi frossa tillsammans i ruset och kärleken.

Charles Så ska det låta.

Marie När måste du tillbaka till stan?

Charles Det är ingen brådska. Vi kan hålla på i några dagar.

Marie Om det tar slut måste du hämta mer.

Charles Då åker jag in till onkel Fritz och tjänstgör, så får vi mer.

Marie Du är ett barn, Charles. Du måste växa upp.

Charles Man måste vara ett barn för att kunna komma in i himmelen. Om jag får må bra blir jag gärna hur påtänd som helst. Låt mig flyga och tappa kontrollen, så flyger jag desto bättre och friare.

Marie Men det är ingen flykt utom på konstgjorda vingar. Vad är det du alltid har flytt från?

Charles Min förbannelse.

Marie Vad är din förbannelse?

Charles Gertrud.

Marie Vad är det med Gertrud?

Charles Ta fram heroinet nu, så skall jag äntligen berätta. Tänd ljuset där och sätt i gång med härdsmltan. Hon förbannade mig. Det var ingen abort hon gjorde.

Marie Vad var det då?

Charles Hon mördade sitt eget barn. Efter kränkningen och den svåra förlossningen blev hon satanist som hämnd för sitt förstörda liv och på samhället och världen. Hon offrade sitt barn åt Satan och överlät den förbannelsen på mig som den skyldige till hennes olycka.

Marie Då var hon galen.
Charles Kanske, men jag slipper inte förbannelsen. Är det färdigt nu? Ta fram kanylen! Jag binder armen, så får du injicera. Du tar väl själv också?
Marie Charles, vi har blandat blod för att alltid fortsätta med det.
Charles Så ska det låta, min älskade, min olycka och lycka, mitt hårda bandage för min olycka och kanske min bot för min förbannelse...
Marie Glöm Gertrud. Det är vi som gäller.
Charles Jag älskar dig.
Marie (sticker nålen i honom) Slappna av nu och lev.
Charles Min älskade... (*domnar av*)
Marie Han är färdig. Och det är mitt fel. Jag måste bli av med honom. Det här har gått för långt. Han är inte längre herre över sitt öde, och jag vill inte bli det. Nåväl, än så länge räcker heroinet åt oss båda. (*börjar förbereda sin egen spruta.*)

Scen 2. Hotellet.

bartendern Tror du han kommer?
Fritz Det är klart han kommer. Han har inte råd att förbli skuldsatt.
bartendern Men det var väl hon som stal från dig och inte han?
Fritz Gör det någon skillnad? De är tillsammans. Han behövde det mer än hon, och han har konsumerat det. Och vad mera är, att han är villig att betala. Hon betalar aldrig.
bartendern Du känner henne.
Fritz Jag känner kvinnorna. De ska alltid ha allting gratis och tar för givet att männen ska uppoffra sig för dem, vilket de alltid gör, så länge de inte skrotar dem.
bartendern Jag tror bestämt hon är på väg in.
Fritz Det var då en överraskning. Nå, då får vi prata med henne. Hon kan säkert uppdatera oss om läget. – Välkommen, Marie. Hur har ni det där ute fjärran från vimlets yra?
Marie Vi har haft det bra.
Fritz Har ni det inte bra längre?
Marie Han kommer hit när som helst. Han ska ju göra rätt för sig och betala av våra skulder, de som är kvar. Du kan få tillbaka mycket av ditt heroin, om du vill.
Fritz Hur så? Vill ni inte ha det längre?
Marie Han har blivit beroende.
Fritz Vilken överraskning. Men då behöver han det väl desto mer.
Marie Just därför vill jag bli av med det.
Fritz Vill du stjäla från honom?
Marie Jag vill rädda hans liv. Jag vill bli av med honom. Det är enda chansen för honom själv att rädda sig. Jag har fått nog. Jag vill inte få ännu ett lik på mitt samvete.
Fritz Har du något samvete?

Marie Den frågan kan bara ställas av en man utan samvete. Det är väl det sista du tänker skaffa dig, onkel Fritz?

Fritz Jag har aldrig behövt något. Jag lärde mig tidigt att jag klarade mig bättre utan det. Det är världens onödiga belastning.

Marie Och därför kan du utnyttja ihjäl folk hur mycket som helst utan att blinka.

Fritz Vart vill du komma?

Marie Onkel Fritz, jag vill bli av med honom. Han bär på en förbannelse. Först häromdagen fick jag veta vad det var. Han blir aldrig av med den, och det är den han alltid behöver fly från. Han kommer ju hit nu när som helst och ska börja arbeta. Kan du se till att han inte kommer tillbaka till mig mer?

Fritz Tydligen behöver du rymma från honom lika mycket som han behöver fly från sitt öde. Han måste då ha någon fruktansvärd hemlighet på sitt samvete. Men om du tror att jag kan expediera honom åt dig tror du fel. Hans vän är ju här från Paris. När han betalat sin skuld är det bara för honom att följa med vännen tillbaka till Paris.

Marie Jag känner dig, onkel Fritz. Du släpper honom aldrig härifrån levande förrän du utnyttjat honom till max. Avliva då honom hellre genast, så blir pinan för honom kort.

Fritz Du vet inte vad du säger. Här är hans gode vän Ernest. Välkommen, Ernest. Vi pratade just om vår gemensamme vän.

Ernest Hur mår han?

Fritz Efter omständigheterna väl, men han behöver komma bort från sitt silande, och bara du kan rädda honom.

Ernest Det är därför jag är här.

Fritz Då är vi alla överens. Han tjänstgör hos mig tills han betalat vad han är skyldig, och sedan får du ta hand om honom.

Ernest Han vill inte lämna Marie.

Fritz Det är det som är problemet, i synnerhet då Marie vill bli av med honom.

Ernest (till Marie) Älskar du honom inte längre?

Fritz Han silar för mycket.

bartendern Jag ser honom på andra sidan gatan. Han är på väg hit.

Marie Då försvinner jag. Ta hand om honom, Ernest.

Fritz Det blir vi som tar hand om honom först. Han skall få allt vad han kan drömma om. (*Marie försvinner kvickt och diskret ut bakvägen.*)

Ernest Varför vill hon inte träffa honom? Vad har hänt?

Fritz Han har blivit en pinsam belastning genom att han blivit beroende både av henne och hennes droger. Jag känner igen symptomet. Det är samma historia varje gång. (*Charles kommer in.*) – Välkommen, Charles. Det var bara du som fattades.

Charles Är inte Marie här?

bartendern Hon gick just.

Fritz Du har väl kommit för att träda i tjänst. Du är hjärtligt välkommen.

Charles Vad får jag göra?

Fritz Ge kunderna vad de behöver. Du behöver bara berusa dem och ta betalt för det. Det är allt. Ge dem vad de än ber om, och ta för dig själv också allt vad du behöver. Vi har allt i baren. Bakom disken har vi en särskild exklusiv bar med allt vad man kan röka och inhalera och injicera plus ett oändligt urval piller. Du kan testa dem alla om du vill, men ta inte för många. Då blir du sjuk.

Charles Jag kräktes färdigt efter min första haschpipa.

Fritz Det brukar man göra. Sedan mår man prima för resten av livet, så länge man håller på.

Ernest Ursäkta mig, onkel Fritz, men skäms ni inte för er hantering? Har ni inga skrupler alls?

Fritz Min unge vän, vi är pionjärer. Vi visar vägen. På 1700-talet var det kriminellt att dricka kaffe, och tanterna vid den tidens kafferep kunde plötsligt råka ut för en obehaglig razzia av polisen. Det var deras största fasa, och därför råkade de alltid ut för det, tills kaffet blev så vanligt genom sin olaglighets attraktionskraft, att man inte orkade förfölja kaffedrickarna längre. Det är samma sak med droger, och jag menar dem alla. Så småningom kommer de alla att bli legaliserade, då missbruket bara ökar lavinartat i takt med förföljelsen av rökarna och kriminaliseringen av denna oskyldiga och välgörande berusning, som faktiskt bara gör gott rent medicinskt sett – men sådant fattar inte lagen förrän efter femtio år. När cannabis har blivit legaliserat blir kokainet det också, som indianerna ändå tuggat redan tusentals år och bara mått gott av, och alla opiater är ju bara mediciner för att lindra plågor och främja hälsan. Inte sant, Charles? Efter den första haschpipan har du väl bara mått gott av allt vad du berusat dig med?

Charles Det kan inte förnekas.

Ernest Stannar du här nu, Charles, eller far du tillbaka ut till villan?

Charles Jag lär nog bli här. Jag har mycket att göra.

Fritz Vi kommer att hålla honom sysselsatt. Han kommer att få göra en insats. Vi väntar just de första invasionerna av alla orgielystna turistungdomar från hela Västeuropa.

Ernest Jag går. Du vet var du kan finna mig, Charles.

Charles Vi ses. (*Ernest går, eller rättare sagt flyr.*)

Fritz Han tycker inte om oss.

Charles Då står jag till din tjänst, onkel Fritz.

Fritz Gott. Vår bartender får instruera dig om vad som gäller.

Charles Får jag bara fråga, hur klarar ni polisen? Kommer de aldrig hit?

Fritz Vad tror du vi är för ena? Det finns inte en latinare i hela världen som inte kan mutas och som ber om det och som älskar att stå till din tjänst för den välvilligheten.

Charles Jag förstår. (*till bartendern*) Då står jag till ditt förfogande, Gustav,

bartendern Du är redan hemma här, så du behöver bara rutinerats.

Fritz Då lämnar jag huset åt er. Ta det bara lugnt, Charles, och allt skall bli bra. (*går*)

bartendern Du kan lita på oss.

Charles Ja, det finns ju ingen annan.

bartendern Vill du ha en drink till att börja med?

Charles   Hellre ett ordentligt skjut. Det kan jag behöva.
bartendern   Du börjar bra, men risken är att du då slutar illa.
 Charles   Det kvittar. Låt mig bara tjäna ut min strafftid, så är jag färdig sedan.
bartendern   Färdig för vad?
 Charles   För att hälsa hem.
bartendern   Min vän, du mår inte bra. Är du verkligen i stånd att arbeta?
 Charles   Jo, om jag får ett skjut.
bartendern   Vi gör det inte offentligt. Men du har väl tillräckligt hemma?
 Charles   Ja.
bartendern   Åk hem då, vila ut dig och ta igen dig, och kom tillbaka sedan.
 Charles   Som du vill. (*går*)
Fritz (återkommer, har sett att Charles gått iväg) Mådde han inte bra?
bartendern   Han behövde ta igen sig. Han kommer tillbaka sedan.
 Fritz   Vad behövde han?
bartendern   Ta igen sig.
 Fritz   Vad betyder det?
bartendern   Jag vet inte. (*återgår till verksamheten, och Fritz återgår till sitt.*)

Scen 3. Villan.

Charles kommer in och finner allting i en enda röra.

Charles   De har varit här. De har varit och snokat efter vårt heroin. De har funnit oss. Nu är det kört. (*slår sig ner, helt utschasad*) Men de har inte hittat något. Vårt gömställe är intakt. Det räcker väl för några dagar. Men jag känner för något annat. Hade jag inte lite LSD här någonstans? (*söker och rotar, och hittar till slut vad han sökte*) Jag visste det! En tripp! Ingenting passar mig bättre. Jag önskar jag aldrig behövde komma tillbaka. (*inmundigar sockerbiten*) Det tar en stund innan det verkar, men jag är på fastande mage. Då kan vad som helst hända.
Aldous (kommer försynt in) Så trevligt! Det är inte alltid jag får besök.
 Charles (*förbluffad, tror inte sina ögon*) Nöjet är helt på min sida.
Aldous   Hur kunde du hitta mig?
 Charles   Jag chansade. Jag lovar, det var helt i blindo. Jag visste inte alls var jag skulle hitta dig eller vem jag skulle hitta.
Aldous   Du har hittat rätt person. Men vad för dig på sådana förträffliga irrvägar? Du hade väl ändå någon sorts avsikt?
 Charles   Ärligt talat, det bara blev så.
Aldous   Låt oss då göra det bästa av saken. Jag är hedrad av ditt besök, så nu får vi möjlighet att bekanta oss med varandra. Du vet kanske att jag själv valde att avsluta mitt liv med en sista tripp?
 Charles   Det är allom bekant. Och samtidigt mördades president Kennedy.
Aldous   I sanning ett kuriöst sammanträffande. Inte för att jag hade något med den saken att göra, vi hade ju alltid Atlanten mellan oss, men nog var det sällsamt att

våra själar skulle göra sällskap genom en fullständigt oavsiktlig sista gemensam resa...

Charles Var det avsiktligt som du tog den sista dödliga trippen?

Aldous Den var inte alls dödlig. Den var enbart smärtstillande. Jag var ju döende i cancer, och när jag nu ändå skulle dö var det lika bra att göra det bästa av saken, så när döden stod för dörren valde jag att ta den sista ordentliga trippen, och den ångrade jag lika litet som någonting annat, och allra minst alla de trippar jag tagit tidigare.

Charles Det var väl ändå mest meskalin?

Aldous Ja, det började med meskalin. Men hur kom du in i den svängen?

Charles Det var mitt olycksöde som förde mig på avvägar. Vad kan inte den sexuella driften ställa till med? Jag råkade ut för en oemotståndlig vacker ung flicka, som därtill var jungfru, och jag lyckades förföra henne, men det räckte inte med det, utan jag måste nödvändigtvis förstöra allting med att våldta henne. Det vållade en oönskad graviditet, och därmed var katastrofen ett faktum. Hon ville inte ha barnet, allt var fel, ingen av oss var i stånd att försörja det, men hon åtog sig att ändå ta hand om saken. Barnet var inte en vecka gammalt när hon tog livet av det, som en annan Fausts Margaretha, men hon gjorde det rituellt. Genom sin olycka hade hon sökt tröst hos satanisterna och blivit satanist själv, och det var som ett offer åt Satan hon mördade och offrade sitt barn, och i den ritualen inkluderade hon en evig förbannelse över mig.

Aldous Hon var utan tvekan då ganska otillräknelig, och du kan inte lastas för hennes tillstånd. Det var en olycka. Du tar väl inte sådana vidskepligheter på allvar?

Charles Jag kunde inte leva med min skuld. Jag måste bort från den och lägga den bakom mig till vilket pris som helst, så jag lämnade allt och flydde. Jag gjorde mig otillgänglig och osynlig och omöjlig att spåra, gjorde mig av med allt och gav mig på lufften till Paris. Där fick jag en del nya vänner, och bland annat den förtrollande vackra Marie, som inbjöd mig hit. Och här sitter jag nu fast i en kärleksfälla som jag inte kan komma ut ur.

Aldous Då gäller det att passa på att njuta av det.

Charles Det har vi gjort för fulla muggar, här är ju paradiset, vi kan lata oss på stranden hela dagarna, vädret är alltid vackert och varmt, vi har allt vad vi behöver, och Maries beskyddare onkel Fritz har generöst försett oss med alla droger vi kunnat önska...

Aldous Varför vill du då avsluta utsvävningen?

Charles Vem har sagt att jag vill det?

Aldous Det är ju vad du försöker göra.

Charles Vi blev skyldiga onkel Fritz pengar. Marie stal hela hans heroinförråd. Meningen var att jag skulle arbeta av det, men det har jag varken lust eller ork till att göra. Min vän Ernest från Paris kom hit och ville återföra mig till Paris och befria mig från Marie och drogerna, men jag har ingen lust med det heller. Allra minst vill jag skilja mig från Marie, men hon tycks ha lämnat mig nu.

Aldous Varför tror du det?

Charles Hon har försvunnit. Vi skulle ha träffats i stan nu, men när jag kom dit till hotellet smög hon sig ut bakvägen. Jag såg det. Hon vill inte längre ha med mig att göra.

Aldous Varför?

Charles Antagligen för att hon ser mig som en förlorare.

Aldous Varför skulle du vara det?

Charles Jag har inte lyckats fly från mitt öde. Jag har inte lyckats lägga Gertrud och hennes mördade barn bakom mig. Hennes förbannelse har hunnit upp mig. Nu är jag heroinist och kan inte ta mig ut ur beroendet. Det är det Marie inte kan uppskatta. Därför har hon skrotat mig.

Aldous Jag ser ingen annan råd än att du måste följa med din vän Ernest tillbaka till Paris och ta tag i ditt eget liv igen.

Charles Jag vill inte. Jag kan inte. Jag har simmat för långt från stranden för att kunna återvända dit.

Aldous Och så uppsöker du mig i din uppgivenhet. Vad vill du jag skall göra för dig?

Charles Hjälpa mig med råd. Visa mig hur man ska göra för att hitta vägen ut.

Aldous Det har du redan gjort. Du har tagit samma dödstripp som jag. Det är bara att löpa linan ut och inte längre återvända till kroppen. Du mår bättre utan den.

Charles Jag har förstört den. Jag har stuckit för många hål i armarna. Jag kommer inte åt venen längre, och i ren frustration bara fumlar jag och spiller jag, missar och blir förtvivlad och förvärrar abstinensen...

Aldous Därför gjorde du rätt som tog trippen.

Charles Får jag stanna hos dig.

Aldous Det är meningen. Därför är jag här. Kom med mig ut. Vi skall ta en simtur tillsammans och simma så långt ut att vi aldrig mer ser stranden. Så når vi odödligheten i stället. Väl bekomme. Det är vad du förtjänar. Så blir du äntligen av med både Gertrud och Marie.

Charles Men vad ska hon säga?

Aldous Oroa dig inte. Hon är en garvad äventyrerska. Hon hittar nya pojkar som hon kan förföra och göra till slavar under sig själv och heroinet och hennes gudfar Fritz och som de sedan skrotar och offerar, men du kommer undan. Du kan skratta åt dem från den andra sidan.

Charles Jag är glad att jag hittade dig.

Aldous Man hittar alltid vad man söker, i synnerhet i andevärlden. Kom nu, så går vi. *(Han lägger armen om Charles, som vacklar upp, och de går godmodigt ut tillsammans och försvinner.)*

Slut.

Göteborg 6.7.2015